

Svar (6/9 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Den berettigede personkreds efter servicelovens § 102, stk. 1, om boligindretning, er personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Kommunen yder herefter støtte til indretning af bolig til, når indretning er nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende.

I forbindelse med ydelse af hjælp til indretning af bolig, kan der gives tilsagn om dækning af udgifterne til nødvendig retablering af boligen på nærmere fastsatte betingelser, der aftales inden igangsættelsen af boligændringen.

Det er således en forudsætning, at der forinden boligændringen finder sted, indgås en aftale mellem borger og kommune om, at kommunen dækker omkostninger ved retablering. Er en sådan aftale ikke kommet i stand, har kommunen ikke pligt til at dække retableringsomkostninger.

Jeg kan endvidere oplyse, at der efter pensionslovens § 17, er mulighed for at søge om personligt tillæg, som gives til pensionister, hvis økonomiske forhold er særlige vanskelige. Afgørelsen træffes efter en konkret, individuel vurdering.

Spm. nr. S 3685

Til socialministeren (30/8 2000) af:

Gyda Kongsted (V):

»Vil ministeren konkretisere, hvad der mere nøjagtigt forstås ved ordet »nødvendig« i forbindelse med reetablering i serviceloven?«

Svar (6/9 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Der er ikke i loven eller i vejledningen til loven fastsat en nærmere definition af nødvendighedsbegrebet i forbindelse med retablering efter boligændringer i medfør af servicelovens § 102, stk. 1.

Ved vurderingen af om en retablering er nødvendig indgår flere elementer, fx. om retablering vil være et krav i forbindelse med fraflytning af lejebolig, om boligændringen forringer boligen, om retablering er nødvendig for at gøre

boligen egnet som opholdssted for den efterladte ægtefælle/samlever.

Det er således på baggrund af en konkret vurdering, at det afgøres om en retablering må anses for at være nødvendig.

Spm. nr. S 3587

Til justitsministeren (16/8 2000) af:

Erik Larsen (V):

»Vil ministeren på baggrund af den doktordisputats fra Lene Koch, der refereres til på forsiden af Politiken den 10. august 2000 samt 2. sektionens forside, iværksætte en nærmere undersøgelse af administrationen af den lovgivning, der fandt sted i perioden 1929-1967 vedrørende tvangssterilisation?«

Svar (29/8 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I bogen »Tvangssterilisation i Danmark i årene 1929-67« gennemgår forskningslektor Lene Koch baggrunden for sterilisationslovgivningen og sterilisationspraksis i Danmark i perioden fra 1929 til 1967.

Bogen indeholder således bl.a. en grundig gennemgang af motiver og baggrund for vedtagelsen af (den midlertidige) lov om adgang til sterilisation (lov nr. 130 af 1. juni 1929), lov om foranstaltninger vedrørende åndssvage (lov nr. 171 af 16. maj 1934) samt lov om adgang til sterilisation og kastration (lov nr. 176 af 11. maj 1935). Hvor sterilisation efter 1929-loven og 1935-loven byggede på frivillighed, kunne sterilisation af åndssvage efter 1934-loven ske ved tvang.

Praksis for sterilisation i perioden 1929-1967 er undersøgt med særlig vægt på sterilisation efter 1934-loven. Undersøgelsen er bl.a. baseret på en gennemgang af journalsager fra Sterilisationsnævnet, der administrerede 1934-loven, og journalsager fra Justitsministeriet, som efter indstilling fra Retslægerådet administrerede 1929-loven og 1935-loven.

Det er anført i bogen, at der ved administrationen af 1934-lovens bestemmelser om sterilisation af åndssvage i langt de fleste tilfælde forelå samtykke fra den pågældende til indgrebet, men at det må antages, at samtykke ofte blev ig-